

ROSA DELS VENTS

Isaac Cos Usano

El vent masturba l'aire, eunuc mancat de sexe,
però insisteix passant de nou solcant fissures,
obrint espais lunars, nocturns, a pedres dures
que no sabien l'or del sol, alquímic nexa.

Com vidre líquid, tel, placenta i urna, tot
el que embolica el temps i els àmbits de la força,
com benes d'una sudari, el vent és una escorça
que mou allò invisible als cels d'on ve el seu mot.

Mancat de músculs, ossos i budells; de sang
de forma, gust, color, textura i pes; de vida,
el vent mou trànsits d'àtoms morts, d'ànima buida.

Mes quan el temps faci el meu cos de cendra i fang,
llanceu-me l'esperit cremat al cel ponent
per ser les mans, els ulls, el cor, la veu del vent.